

ΚΟΚΚΙΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΜΙΑ ΛΥΠΗΤΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Μιά ιστορία πολύ λυπητερή! Μιά μεταμόρφωση πολύ παράξενη.—

Ἡ Ξανθή ἀγαποῦσε τὸν ἥλιο, γιατί στὸν ἥλιο τὰ μαλλὰκι τῆς γινόντουσαν ἀναλυτὸ χρυσάφι, καὶ τὰ μάτια τῆς γινόντουσαν πῦρ γαλανὰ, καὶ γιατί στὸν ἥλιο ἀνοίγουν τὰ τριαντάφυλλα, τὶς καρδούλες τους.

Ἡ Ξανθὴ ἀγαποῦσε τὸν ἥλιο, καὶ γὰρ ἀγαποῦσα τὴν Ξανθὴ.

Κι' ὅλος ὁ κόσμος τὴν ἀγαποῦσε τὴν Ξανθὴ, γιατί ἡ φωνὴ τῆς εἶχε καὶ ἀπ' τὸ ὄνειρο καὶ καὶ ἀπὸ τὸ χᾶδι, κι' ἄλλοι τὴν ἔλεγαν «ἡ Καλὴ» κι' ἄλλοι πάλι τὴν ἔλεγαν «τὸ Λουλούδι»: ὅμως ἐγὼ τὴν ἔλεγα «ἡ Ἀνοιξή», γιατί στὴ θεωρίᾳ τῆς ἐνωῖδα καὶ πούμοιαζε μὲ τὴ νοσταλγία καὶ τὴν ἐλπίδα πὺρ νιώθουμε στὴν καρδιά μας, ὅταν ἀγγαυτεύουμε τὰ μενεξεδένια βουνά, μακριὰ στὸν ὀρίζοντα, μιὰν ἀγγὴ τοῦ Ἀπορίη. Ὅταν σοῦ μιλοῦσε, ἀνοιγότανε μπροστὰ σου ἕνας τόσο ἐπέθρητος κόσμος, πὺρ ἐρωτοῦσες μὲ τὸ νοῦ σου ἂν μποροῦσε ποτε νὰ βρεθεῖ κανεὶς, ἄξιος γιὰ ν' ἀποχτήσῃ τὴν ἀγάπῃ τῆς. Ὅμως ἐγὼ χαίρομουν πὺρ ὅλος ὁ κόσμος τὴν ἀγαποῦσε, γιατί τὸ κάρβουνο τῆς ἡμέρας δὲν πταίνει ποτε στὴν καρδίαν ἐκεινοῦ πὺρ ἀγαπᾷ τὴν Καλὴ, τὸ Λουλούδι καὶ τὴν Ἀνοιξή. Κι' ἔπειτα τὴν ἐπέλεξε μὲ τὰ δάκρυα τῆς πρὸς τὸν πῦρ μου κερνοῦσε ἡ ἐπέροια Σοφία μὲς στὴν ἀποκάλυψη τῆς θεωρίας τῆς καὶ μὲς τῆς λαλιᾶς τῆς τὴν ἐπεροῖσῃ τὴ μουσική.

***

Ἐν πέρασε ὅμως πολὺς καιρὸς.

Κι' ὅταν ὁ Μᾶης εἶχε φορέσει τὰ γιοτερά του γιὰ νὰ δεχτῇ τὸ Μεγάλον Καλοκαίρι, ἡ Κόκκινη Κυρὰ ἦθε καὶ μὲ πῆρε, καὶ κρατῶντας με ἀπ' τὸ χέρι μ' ὀδήγησε κοντὰ σ' ἕναν πλατὺ δρόμο, ὅπου τὸ πλῆθος ἀνέβαινε καὶ κατέβαινε ἀδιάκοπα. Καὶ στὸ πλῆθος αὐτὸ μποροῦσε νὰ ἰδεῖς πρόσωπα μὲ τὸ γέλιο στὸ στόμα, καὶ πρόσωπα βαριά θλιμμένα, καὶ πρόσωπα παράξενα σὰν προβλήματα.

— Στάσον ἐδῶ, μοῦ εἶπε ἡ Κόκκινη Κυρὰ, καὶ κοίτα!

— Κόκκινη Κυρὰ, Κόκκινη Κυρὰ, ποὺ εἶναι αὐτὸς ὁ ἀσχημὸς δρόμος καὶ τί μ' ἔφερες νὰ ἰδῶ; Κόκκινη Κυρὰ! βάζεις τὸ χέρι μπρὸς στὰ χεῖλῃ σου, μὲ τὰ μάτια σου μοῦ γνέφεις νὰ κοιτάξω σ' αὐτὸν τὸν ἀσχημὸ μεγάλο δρόμο, καὶ τὸ χαμόγελό σου χαράζει στὸ στόμα σου σὰν κλάμα, καὶ μὲ παγώνει. . .

— Κοίτα!

— Κόκκινη Κυρὰ, Κόκκινη Κυρὰ, ἡ φωνὴ μου πνίγεται μὲς στὸ στήθος, μὲς στ' αὐτιά μου ἀκούω νὰ βουτίζουν μέλισσες καὶ στὸ κεφάλι μου μέσα χτυποῦνε σφυριά. Μὴν εἶναι ἡ «Ἀνοιξή» ἐκεῖνη ἡ γυναίκα; Κόκκινη Κυρὰ! μὲς στ' ἀσχημὸ πλῆθος ἐκεῖνη ἡ γυναίκα, μὴν εἶναι ἡ «Ἀνοιξή»; . . .

— Ἡ Ξανθὴ ἀγαποῦσε τὸν ἥλιο, μοῦ ἀποκρίθηκε. Γιὰ ἰδές τὴν πόσο εὐχαριστημένη τραβάει στὸ μεγάλο δρόμο, στὸ μπράσο του! Γιατί εἶναι εὐκολὴ ἡ ἀγάπῃ τοῦ ἴσιου δρόμου, τοῦ μεγάλου δρόμου, πὺρ, τὸ κα-

λοκαίρι γίνεται ἄσπρος, σὰ στάχτη; καὶ μὴτ' ἕνα γλωσσὸ γύλλο δὲν τὸν δροοῖζει πιά.

Κι' αὐτοὶ πὺρ περπατοῦν ἀπάνω στὸν μεγάλο δρόμο, σκουπίζον τὸν ἴδρωτά τους καὶ πηγαίνουν, καὶ μόνο σὰν ὄνειρο θυμοῦνται, καμμιὰ φορὰ, τὰ πράσινα φύλλα. Κοίτα μάλιστα μερικοὺς πὺρ φαίνονται σὰν εὐχαριστημένοι. Ἄλλοι πάλι σκύβουν μὲ θλίψη καὶ σθλλογιοῦνται, ὄλο καὶ σθλλογιοῦνται, μὲ πόνο, πόσο ὀραία θὰ ἦταν ἡ ζωὴ, ἂν δὲν πεινοῦσαν. . .

Στὸ μεγάλο δρόμο λημονιοῦνται ὀλίγελα τὰ λουλούδια μας. Κι' ὅταν, ἀργότερα, πλακώσῃ ὁ χειμῶνας, καὶ τὸ χῶμα στρωθεῖ μὲ χιόνι, κοκκινίζουν οἱ μύτες τοῦ κάθε διαβάτη, στὸ μεγάλο δρόμο, κι' ὅλος ὁ κόσμος πολεμᾷ νὰ διπλωθεῖ, ἄλλος μέσα σὲ παλιὲς γούνες, κι' ἄλλος σ' ἕξι παλιοτοῦλι βροεὶ πρόχειρο. Κι' ὄλο προχωροῦν σκουπίζοντας μάτια καὶ μύτες. . .

***

Ὅμως στὰ μονοπάτια πὺρ σὲ πάω ἐγὼ εἶναι ἡ αἰῶνια ἡ Ἀνοιξή.

ΒΑΡΒΑΡΟΣ

Βάρβαρος, πὺρ ρωτᾷ
«Τί θὰ πεῖ, τί φελάει»;
Βάρβαρος, πὺρ κοιτάζει
Τὸν ὄνο καὶ λογαριάζει
Μονάχα τὸν καρπὸ,
Κι' αὐτὸς, πὺρ μὲς στὴν τσέπη
Τὴ ζυγαριὰ τοῦ Πρέπει
Κρατᾷ καὶ τοῦ Ἀγαπῶ.

Βάρβαρος, πὺρ δανεῖζει,
Κι' ἀκόμα σὰ χαρίζει.
Κι' ὅποιος μὲ βιὰ γυρεύει
Νὰ πάρει, ἢ καλακεύει,
Καὶ νὰ πεῖ δὲν μπορεῖ
Ἐὐχαριστῶν ἢ καρδιά του,
Νὰ πλῶνεται μπροστὰ του
Τὸ πέλαο σὰ θωρεῖ.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΤΕΤΡΑΠΑΣΤΡΙΚΟΝ

Μὴ βγάλῃς τὸ κομμοῦρι σου νὰ μᾶς πυροβολήσῃς,
καὶ ἄσε τὸ μαχαίρι σου κρυμμένο κάπου ἐκεῖ
γιὰ νὰ πεθάνωμε ἄρκετ,
νὰ βγάλῃς τὸ τσουράπι σου καὶ νὰ μᾶς κνηγήσῃς.

ΕΙΣ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΙΟΝ

Χώνεσαι δίχως τρέμο
μὲς τὰ νεροποντίσματα,
μὰ εὐθὺς ἀλλάζεις δρόμο,
μὸλις ἰδῇς δροοῖσματα.

ΕΙΣ ΝΕΟΝ ΤΑΝΤΑΛΟΝ

Παῖς λέει πὺρ ὁ Τάνταλος στὸν Κόσμο δὲν ἐσιάθη,
πὺρ τὰ δικά του πάθη
εἶναι φανταστικά;
Εἶναι καὶ τώρα ὀπωρικά
— ὄχι στὰ λεμονάδικα —
ὅπου σὲ θάβουν ἄδικα.

ΔΟΝ ΠΑΣΚΟΥΛΕΣ

Τ' ΑΝΘΙΣΜΕΝΑ ΤΑ ΓΕΡΑΝΙΑ ΣΟΥ...

Τ' ανθισμένα τὰ γεράνια σου
Κ' οἱ σγουροὶ βασιλικκοὶ σὺν
Κάνουν τὸ μικρὸ μπαλκόνι σου
Μιὰ γωνιά τοῦ παραδείσου.

Τ' ανθισμένα σου τὰ μάγονια,
Τὰ σγουρὰ μαῦρα μαλλιά σου
Στὸν διαβάτη μέθη φέρνουνε
Νὰ ριχτῆ στὴν ἀγκαλιά σου.

Μὰ ποῖος θάνατι ὁ τρισμακάριτος,
Ποῦ τὰ φλογερά σου μάτια
Τῆς ἀλλῆς σου θὰ τοῦ γρέψουνε
Ν' ἀνεβῆ τὰ σκαλοπάτια;

Αἴγινα Ἰούλιο: 1919

ΖΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

ΔΥΟ ΠΟΝΟΙ

Χαρισμένο τοῦ Κ. Καρθαίου, ἀπ' ἀγάπη

Βαρὺς, σκυφτός, ἀνέλπιδος μακριὰ στὴν ἐρημιά,
σὲ μιᾶς ἱτιάς θεόρατης τῆ ρίζα ἔχω καθίσει.
Ἴσκιο, δροσὸ ἀπ' τὰ φύλλα τῆς σὲ μένα ἄς μὴ σκορπίσω,
στὸν πονεμένο ἀνάπαψη, δροσοπηγὴ καμιά.
Βαρὺς, σκυφτός, ἀνέλπιδος, μακριὰ στὴν ἐρημιά.

Ἦρθα νὰ πῶ τὸν πόνο μου στ' ἀγέρι, στὰ πουλιά,
στὴ μυρωμένη ἀνάσα ἐδῶ παρθενικὸς νὰ μείνη
τῆς πολιτείας ὁ ἄνεμος τὸ κάθε τι μολύνει,
πόθους κι' ἀγάπες καὶ καῦμούς καὶ δάκρυα καὶ φιλιά.
Ἦρθα νὰ πῶ τὸν πόνο μου στ' ἀγέρι, στὰ πουλιά.

Ὅμως γιατί τὰ κλώνια σου λιγύζουν θλιβερά,
οὐ νὰ ζητᾶνε νὰ μοῦ ποῦν τὸν πόνο τὸ δικό σου
κρυφὰ στ' αὐτί; καὶ σύ λοιπὸν στὸ γέριχο κορμὸ σου,
κρύβεις ἀνθρώπινη ψυχὴ, σκλάβο στὴ συμφορὰ,
ἱτιά, πού τὰ κλωνάρια σου λιγύζουν θλιβερά;

Τὸν πόνο τὸν ἀνθρώπινο τὸν ἔνοιωσες ἱτιά;
τὰ ὄνειράτα σου τὰ κλαψες νεκρά, ξεφυλλισμένα;
θέριδες μίσος στὴν ψυχὴ πού ἀγάπη εἶχες σπαρμένα;
τὸ λογισμό σου ἐπλάκωσε μὴ ἀτέλειωτη νυχτιά;
—Τὸν πόνο τὸν ἀνθρώπινο, τὸν ἔνοιωσες ἱτιά;

Ἄλλιμονο! σ' ὅλα λοιπὸν κουρσάρος ὁ καῦμός;
πὺ πάνω ἀπ' ὅλα ἀνίκητος ὁ βασιλιάς ὁ πόνος;
...Σκορπώντας λύπες καὶ καῦμούς, ἀργοπερνᾷ ὁ χρόνος...
Ἄχ! πότε θάρθη ὁ ὑπέρκωσμος, ὁ μέγας λυτρωμός!
—Ἄλλιμονο! σ' ὅλα παντοῦ κουρσάρος ὁ καῦμός!

Καῦμένη ἱτιά! πόσες φορὲς ὁ ἄνεμος μ' ὀρμῆ
ὁ κεραυνός, ὁ σίφουνας τὴν κορυφὴ σου δέρνει!
...μὴ μοῦ ζητᾶς παρηγοριά!... μαζί μὲ σένα γέρνει,
χωρὶς ἐλπίδες κι' ὄνειρα, τὸ μαῦρο μου κορμὶ
—σπασμένο δένδρο τῆς ζωῆς στοῦ ἀνέμου τὴν ὀρμῆ....

Ἄθῆνα, 10)7)19

ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Τὰ παραμύθια τῆς γιαγιάς
δροσοῦλα μέσα στὴν ψυχὴ
τῆ ριοφερμένη.
Καὶ πῶς τῆς γέρικης λαλιάς
ἀκόμα ὁ τόπος ἀτηγεῖ;
Στὴν πικραμένη μου ἔρχεται
ψυχὴ καὶ τὴ γλυκαίνει.

Τόσο πὺ κάποια βράδνα λὲς
γυρνᾷ στὸν κόσμο ἐδῶ ξανά
καὶ τριγυρῶζει.
Μοῦ λέγει — Μικροῦλή μου μὴν κλαῖς—
Τρέχει στὸ πλάι μου, κι' ἀρχινᾷ:
καὶ μὲ φωνὴ τρεμάμενη
Μὲ γλυκοναγουρῶζει.

Ἄβασταχοι, καλὴ κερὰ,
ποῦν' οἱ καημοὶ στὸν κόσμο ἐδῶ
κ' ἡ μαύρη ἀλήθεια.
Μὰ ὅπως καὶ νᾶναι μιὰ φορὰ
θάρθω σιμά σου καὶ θὰ ἰδῶ:
Μὴν τάχα κεῖ πὺ βροῖσκεισαι
καὶ ζοῦν τὰ παραμύθια;

Σύρα

ΛΑΥΡΑΣ

ΚΡΥΦΑ

Ἄπὸ καιρὸ τὸ φέλαγα
μὴ νύχτα νὰ σὲ κλέγω
καὶ σὺν καπατίσος τήραγα
κρυφὰ νὰ τὰ βοῦέγω.

***

Στὸ δρόμο σου δὲν πέραγα
τὴ μέρα, καὶ τὰ θράδεια
σιτὰ καπελεῖα πὺ κέρναγα
ὡς τὰ βαθεῖα σκοτιάδια

***

κουθέρτα σου δὲν ἄνοιγα,
δὲν εἶπα τὸν καῦμό μου
καὶ στὸ κρασὶ τὸν ἔπνιγα.
Μὰ σιτῆ στὸ λαιμὸ μου.

***

Καὶ σὶ ἀστραπόδρογο ἐχίτες
μεσάνυχτα μὲ νιέρια,
κάπου ἀπ' τὶς πόρτες σου κλεισιτὲς
φωνὴ σοῦ θάνω τέτοια;

***

Ἄ! οὐ πὺ κάνεις τὸ κρασὶ
νὰ γίνεταί φαρμάκι
καὶ τὴ ρεσιόνα τὴ χρυσὴ
ν' ἀμιώνη τὸ μεράκι!

***

Ἄν τὴ λυτῶσαι μιὰ ψυχὴ,
ἂν θέλῃς τὴ ζωὴ μου,
μούντιζωσ' τῆς μάνας τὴν εὐχὴ
κ' ἔλα νὰ πιῆς μαζί μου.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΚΑΡΟΣ